

1

НА СЕДЕМ ГОДИНИ СЪМ И СИ ГОВОРЯ САМ, защото ме е страх, а няма кой да ме чуе. Никой друг не ме слуша. Шептя тихичко: „Откажи се, Андре, просто се откажи. Хвърли ракетата и напусни корта. Влез вкъщи и хапни нещо вкусно. Поиграй си с Рита, Фили или Тами. Поседни до мама, докато плете или реди пъзел. Чудесно звучи, нали? Няма ли да е прекрасно, Андре? Няма ли да е прекрасно никога повече да не играеш тенис?“.

Но не мога. Не само защото татко ще ме погне с ракетата, но и нещо дълбоко в мен не ми позволява. Мразя тениса, ненавиждам го от дъното на душата си, но продължавам да играя, удрям топката цяла сутрин и цял следобед, защото нямам избор. Колкото и да ми се иска да спра, не спирам. Увещавам се да спра, но продължавам да играя и животът ми сякаш се върти около противоречието между онова, с което искам да се занимавам, и онова, което всъщност правя.

В момента омразата ми към тениса е насочена изцяло върху дракона, машината за подаване на топки, модифицирана от огнедишация ми баща. Черен като нощта, с големи гумени колела и думата PRINCE, изписана с бели букви в основата, на пръв поглед драконът прилича на машините за подаване на топки във всеки клуб в Америка, но всъщност е живо същество, сякаш излязло от комиксите ми. Драконът има мозък, воля, черно сърце и страховит глас. След като всмуче поредната топка в ненаситната си паст, драконът издава поредица от злокобни звуци. Започва да ръмжи. Топката се надига бавно в гърлото, стига до устата. Драконът надава рев. За миг звукът е почти смешен, като машината за фъдж, която поглъща Огъстъс Глуп в „Чарли и шоколадовата фабрика“. Но когато драконът се

прицелва в мен и изстрелва топката със 180 км/ч, звукът ме смразява. Всеки път се стряскам.

Баща ми умишлено направи дракона страховит. Сложил му е изключително дълъг врат от алуминиева тръба и тясна алуминиева глава, която отскача като камшик назад при всеки изстрел. Вдигнал го е на платформа и го е поставил досами мрежата, за да може драконът да се извисява над мен. Нисък съм за седемгодишен. (Изглеждам още по-малък, защото непрекъснато се свивам от страх и заради подстрижката на паничка, която татко ми прави на всеки два месеца.) Но когато стоя пред дракона, изглеждам миниатюрен. Чувствам се ужасно мъничък. Безпомощен.

Баща ми иска драконът да се извисява над мен не само за да привлечи вниманието ми и да ми вдъхва респект. Исква топката, която драконът изстрелва от устата си, да пада в краката ми все едно е пусната от самолет. При тази траектория е почти невъзможно да я ударя по нормален начин: трябва да я взимам много рано, докато още е по възходяща траектория, иначе ще ме прехвърли. Но и това не е достатъчно за баща ми. Взимай топката по-рано, крещи той. Взимай я *по-рано*.

Баща ми крещи всичко по два, понякога три пъти, понякога по десет. По-силно, вика той, *по-силно*. Но какъв е смисълът? Колкото и силно да удрям топката, колкото и рано да я взимам, тя се връща. Всяка топка, която прехвърля над мрежата, се присъединява към хилядите в другото поле. Не стотици. Хиляди. Те прииждат към мен на непрестанни вълни. Нямам място да се обърна, да пристъпя, да се завъртя. И крачка не мога да направя, без да стъпя върху някоя топка – но нямам право да стъпвам върху топките, защото баща ми не търпи подобни работи. Ако настъпя някоя от тях, баща ми надава такъв вой, все едно съм настъпил очната му ябълка.

Всяка трета топка, изстреляна от дракона, удря друга, вече паднала на игрището топка и отскача накриво. Намествам се в последния момент, взимам топката рано и я удрям елегантно. Знам, че това не е обикновен рефлекс. Знам, че много малко деца по света са в състояние да зърнат тази топка, да не говорим пък да я ударят. Но не се гордея с рефлексите си, а и не получавам похвала. Това е мое задължение. Всеки добър удар е нещо нормално, всеки пропуск – провал.

Баща ми казва, че ако удрям по 2500 топки на ден, това прави по 17 500 топки седмично и за една година ще съм ударил почти един милион топки. Той вярва в математиката. Казва, че цифрите не лъжат. А дете, което удря по един милион топки всяка година, ще стане непобедимо.

– Взимай топката *по-рано* – крещи той. – По дяволите, Андре, *по-рано*. Приближи се до нея, по-близо!

Сега той се приближава до мен. Крещи в ухото ми. Не е достатъчно само да удрям всяка изстреляна от дракона топка; баща ми иска да я удрям *по-силно* и *по-бързо* от дракона. Исква да победи дракона. При тази мисъл ме обзема паника. Казвам си: „Не можеш да победиш дракона. Как би могъл да победиш машина, която не спира и за миг?“. Като се замисля, драконът много прилича на баща ми. Само че баща ми е по-страшен. Драконът поне стои пред мен, където мога да го виждам. Татко стои зад гърба ми. Рядко го виждам, само чувам виковете му в ухото си.

– С повече топспин! Удряй по-силно. *По-силно!* Не в мрежата! По дяволите, Андре! *Не забивай в мрежата!*

Нищо не разярява баща ми така, както топка, попаднала в мрежата. Дразни се, когато изкарвам в аут, крещи, когато топката излети зад основната линия, но когато я забия в мрежата, побеснява. Грешките са едно, мрежата – съвсем друго. Баща ми неспирно повтаря: „Мрежата е най-големият ти враг“.

Вдигнал я е с петнайсет сантиметра над нормата, за да ми е още по-трудно. Мисли си, че ако успея да прехвърля топката над по-високата мрежа, един ден без проблеми ще я прехвърля и над мрежата на Уимбълдън. Няма значение какво искам аз. Понякога с татко гледаме Уимбълдън по телевизията и викаме за Бьорн Борг, защото е най-добрият, неуморен е, от всички тенисисти той най-много прилича на дракона – но аз не искам да съм като Борг. Възхищавам се на таланта му, на енергията, на стила, на способността му да се потопи изцяло в играта, но ако някога успея да развия тези качества, предпочитам да ги приложа другаде, а не на Уимбълдън. Някъде, където сам си избира.

– Удряй по-силно – крещи баща ми. – *По-силно!* Сега от бекхенд. *Бекхенд.*

Имам чувството, че ръцете ми всеки момент ще окапят. Исква ми се да попитам: „Още колко остава, татко?“. Но не смея. Правя каквото ми се каже. Удрям с всички сили, след това още малко по-силно. При едно замахване дори сам се изненадвам колко силно и чисто удрям. Макар да мразя тениса, обичам усещането от удара на топката в самия център на ракетата. Само това ми носи покой. Когато изпълня съвършен удар, за частица от секундата ме обзема пълен покой.

Драконът обаче отговаря на перфектния удар, като изстрелва следващата топка по-бързо.

– Не замахвай толкова назад – казва баща ми. – По-късно замахване. Докосвай топката леко, по-леко.

Понякога ми демонстрира на масата по време на вечеря.

– Подложи ракетата под топката – казва той – и я докосни съвсем леко. Като художник, който плъзга нежно четката.

Мисля, че това е единственото нещо, което съм виждал баща ми да прави нежно.

Упражнявай волетата, крещи той – или поне се опитва. Баща ми е арменец, роден в Иран, и говори пет езика, но нито един особено добре, а на английски говори със силен акцент. Бърка звуците „у“ и „в“ и излиза нещо от сорта на *Вупражнявай уолетата*. От всичките му инструкции тази му е любимата. Крещи я, докато започна да чувам и насън: *Вупражнявай уолетата, вупражнявай уолетата*.

Толкова уолета съм вупражнил, че зеленият цимент на корта вече е напълно скрит под килим от жълти топки. Пристъпвам с клатушкане като старец. Накрая дори баща ми трябва да признае, че топките са прекалено много. Не може да се работи така. Ако не мога да се движа, няма да достигна дневната квота от 2500 ударени топки. Той пуска гигантската машина за сушене на корта след дъжд. Тук, естествено, никога не вали – живеем в Лас Вегас, Невада, – тъй че баща ми използва машината да събира топките накуп. Също като с машината за подаване на топки, той е превърнал и тази в демонично създание. Един от най-ранните ми спомени е как като петгодишен татко ме взима от детската градина и ме води в една работилница, където го гледам как сглобява огромната подобна на косачка машина, способна да премества стотици тенис топки наведнъж.

Сега го гледам как бута машината, как топките се търкалят бързо напред и ми става жал за тях. Ако драконът и вентилаторната машина са живи същества, може би и топките са живи. Може би правят онова, което бих направил и аз, ако можех – бягат от баща ми. След като събира всички топки в един тълп, татко взема лопата за сняг и ги насипва в редица метални кошчета за боклук – хранилките на дракона.

Обръща се и вижда, че го наблюдавам.

– Какво зяпаш? Продължавай да играеш! Удряй!

Раменете ме болят. Не мога да ударя и една топка повече.

Удрям още три.

Няма да издържа и минута повече.

Играя още десет минути.

Хрумва ми нещо. Уж случайно удрям висока топка с рамката на ракетата, за да се чуе, че ударът е неуспешен. Правя така, когато имам нужда от почивка, и ми минава през ума, че трябва да съм доста добър, щом мога нарочно да изпълня лош удар.

Баща ми чува как топката удря дървената рамка и вдига очи. Вижда как топката излиза в аут и изругава. Но тъй като е чул удара в дървото,

знае, че е случайност. Сега имам четири и половина минути да си поема дъх и да гледам как ястребите кръжат лениво в небето.

Баща ми обича да стреля по ястребите с пушка. Жертвите му, мъртвите птици, осейват покрива на къщата нагъсто като топките по корта. Баща ми твърди, че не обича ястреби, защото убиват мишки и други беззащитни животни. Не понася силните да нападат по-слабите. (Това се отнася и за риболова: щом хване риба, я целува по люспестата глава и я хвърля обратно във водата.) Естествено, няма никакви угризения да тормози мен, дори не трепва, докато ме гледа как се мятам в борба за глътка въздух на въдицата му. Не вижда нищо противоречиво в това. Противоречията не го интересуват. Не осъзнава, че аз съм най-беззащитното същество в цялата проклетата пустиня. Чудя се дали щеше да се държи с мен по различен начин, ако го осъзнаваше.

Сега той се връща на корта, мята топката със замах в едно от кошчетата и забелязва, че зяпам ястребите. Хвърля ми кръвнишки поглед.

– Какво правиш? Стига си мислил! Няма да мислиш!

Мрежата е най-големият враг, но най-страшният грях е да мислиш. Според баща ми мисленето е източникът на всяко зло, защото да мислиш, е обратното на това да действаш. Хване ли ме замислен, потънал във фантазии на корта, баща ми реагира така, сякаш ме е хванал да крада пари от портфейла му. Често размишлявам как да спра да мисля. Чудя се дали ми крещи да спра да мисля, защото по природа мисля много. Или пък размишлявам толкова, тъй като ми крещи? Дали пък размислите за всичко друго, но не и за тенис, са моят начин да му се опълча?

Ще ми се да мисля, че е така.

КЪЩАТА НИ Е ПОСТРОЕНА през 70-те години на XX в. и прилича на огромна барака – бяла тухлена постройка с лющещ се тъмен кант по ръбовете. Прозорците са с решетки. Осеният с мъртви ястреби покрив е от дървени плочи, много от които липсват или хлопат. На входната врата има камбанка, която звънти при всяко влизане и излизане като гонга на боксов мач.

Баща ми е боядисал високата циментова стена около къщата в тревистозелено. Защо ли? Защото зеленото е цветът на тенискорт. Освен това му е по-лесно да обяснява как се стига до дома ни: завиваш наляво, вървиш до средата на улицата и стигаш до тревистозелена ограда.

Макар че никой не ни идва на гости.

Къщата се намира наред с пустинята. Накъдето и да се обърнеш, виждаш пясък, докдето стига погледът. Пустинята за мен е символ на смъртта.

Осеяна с ниски храсти, сухи треви и навити на кръг гърмящи змии, пустинята около къщата ни сякаш съществува единствено за да има къде хората да изхвърлят боклуците си. Дюшеци, автомобилни гуми, трупове. Вегас – с казината, хотелите и Главната улица – блещука в далечината като мираж. Баща ми всеки ден пътува до този мираж. Работи като разпоредител в едно от казината. Преместихме се в пустинята, защото само тук татко намери достатъчно евтина къща с двор, който да побере тенискорт.

Друг мой ранен спомен: обикалям Вегас в кола с татко и брокера от агенцията за недвижими имоти. Ако не бях толкова уплашен, сигурно щеше да ми е смешно. Къща след къща, още преди брокерът да е спрял колата, баща ми изскачаше от нея и тръгваше с маршова стъпка към входната врата. Брокерът тичаше по петите му и обясняваше за училищата в района, за липсата на престъпност в квартала, за лихвени проценти, но баща ми изобщо не го слушаше. Вперил поглед право напред, той влизаше в къщата, минаваше през хола и кухнята и излизаше в задния двор, където вадеше рулетка и отмерваше 10,97 м на 23,77 м – точните размери на тенискорт. След това се провикваше:

– Малък е! Да вървим! Хайде!

После се връщаше обратно през кухнята, хола и по алеята, а брокерът едва успяваше да го догони.

Сестра ми Тами страшно хареса една от къщите, в които ходихме на оглед. Умоляваше баща ни да я купи, защото имаше Т-образна форма, а Т е буквата, с която започва името ѝ. Баща ми за малко да я купи, вероятно защото с „т“ започва и думата „тенис“. На мен къщата ми хареса. На майка ми също. Но задният двор бе с няколко сантиметра по-къс от необходимото.

– Малък е! Да вървим!

Накрая дойдохме на оглед в сегашната ни къща, чийто заден двор беше толкова голям, че нямаше нужда баща ми да вади рулетката. Той просто застана по средата на двора, завъртя се бавно с изцъклен поглед сякаш гледаше в бъдещето.

– Купуваме я – каза тихо той.

Още не бяхме пренесли последните кашони, когато баща ми започна да строи корта на мечтите си. Още не мога да разбера как го направи. Никога не се е занимавал със строителство. Не разбираше нищо от цимент, асфалт, отточни канали. Не четеше книги по темата, не се съветваше със специалисти. Просто си представи как трябва да изглежда кортът и се зае да го превърне в реалност. Както и с много други неща, той съгради корта сякаш само с инат и злоба. Понякога ми се струва, че използва същия подход и с мен.

Наложих да потърся помощ, разбира се. Не можеше сам да излее бетона. Тъй че всяка сутрин отивахме с колата до „Самбос“, закусвалня на Главната улица, където наемахме няколко работници от събиращата се на паркинга група. Руди ми беше любимецът. Руди беше широкоплещест и целият в белези от сбивания и винаги ме гледаше с тънка усмивчица, сякаш разбираше, че нямам представа кой съм и къде се намирам. Руди и групичката му идваха с нас вкъщи и баща ми им казваше какво трябва да се свърши. Три часа по-късно с татко отскачахме до „Макдоналдс“ за огромни торби с хамбургери и пържени картопки. Щом се върнехме, татко позволяваше да дрънна камбанката, за да повикаме работниците на обяд. Обичах да нося обяда на Руди. Обичах да го гледам как нагъва като вълк. Харесваше ми мисълта, че когато работиш, получаващ вкусен обяд – само моята работа да не беше удряне на тенис топки.

Дните на Руди и хамбургерите обаче приключиха бързо. Изведнъж баща ми вече разполагаше с тенискорт в задния двор, а аз – със затвор. Лично му помагах да храни бандата, която построи килията ми. Помагах за измерването и нанасянето на линиите, между които щях да бъда пленен. Защо ли? Нямах избор. Това е причината, поради която върша всичко.

Никой не ме попита дали искам да играя тенис, нито дали искам да го правя цял живот. Всъщност майка ми смятала, че съм роден за проповедник. Но по-късно ми каза, че още преди да се родя, татко си бил наумил да ме направи професионален тенисист. Когато съм бил на една годинка, обясни ми тя, съм доказал, че татко е прав. Докато съм гледал мач по тенис на маса, не съм мърдал глава, а само очи. Баща ми ѝ казал:

– Виждаш ли как мърда само очи? Природен талант е.

Майка ми разказва, че докато съм бил още в люлката, баща ми закачил над главата ми тенис топки на въженца и ме карал да ги удриям с хилка за тенис на маса, която залепял с тиксо за ръката ми. На три годинки ми даде ракета със скъсена дръжка и ми каза да удриям каквото си поискам. Специализирах се в удряне на солници. Обичах да изпълнявам с тях сервис през стъклото на прозореца. Веднъж ударих кучето. Баща ми обаче не се ядоса. За много неща се ядосваше, но никога за силни удари с ракетата.

На четири годинки ме водеше да играя с тенис величия, отбили се в града, като се започна с Джими Конърс. Баща ми каза, че Конърс е един от най-великите играчи на всички времена. Аз се впечатлих повече от факта, че е подстриган на паничка като мен. След като поиграхме малко, Конърс каза на татко, че несъмнено ще стана много добър.

– Знам това – подразни се баща ми. – Не просто ще стане много добър. Той ще бъде номер едно в световната ранглиста.

Баща ми не искаше Конърс да потвърждава очевидното. Търсеше някой, който да подобри играта ми.

При гостуванията на Конърс във Вегас татко му наплиташе ракетите. Баща ми е майстор на наплитането. (Няма по-добър от него в натягането на кордажа и натягането на обстановката.) Процедурата протича неизменно по един и същи начин. Сутринта Конърс дава на баща ми кашон с ракети, а осем часа по-късно с татко отиваме да му ги занесем в ресторант на Главната улица. Баща ми ме праща да вляза с наръча наплетени ракети. Моля управителя да ми покаже масата на господин Конърс. Управителят посочва към дъното на ресторанта, където Конърс седи с антуража си. Конърс е по средата, с гръб към стената. Аз му подавам мълчаливо ракетите. Разговорът на масата замлъква и всички обръщат очи към мен. Конърс дръпва рязко ракетите и ги оставя на стола. За миг се чувствам важен, сякаш съм доставил току-що наточени шпаги на някой от тримата мускетари. След това Конърс ме потупва по главата, казва нещо саркастично за мен или за баща ми и всички на масата избухват в смях.

КОЛКОТО ПО-ДОБРЕ СЕ СПРАВЯМ с тениса, толкова по-зле се справям в училище, което ме огорчава. Обичам да чета, но книгите ми се струват непосилни. Харесвам учителите, но не разбирам почти нищо от уроците. Не мога да възприемам и запомням като другите деца. Паметта ми е отлична, но ми е трудно да се концентрирам. Всичко трябва да ми се обяснява по два-три пъти. (Може би затова баща ми крещи всичко по два пъти.) Освен това татко се дразни на всеки момент, който прекарвам в училище; отнема от времето ми на корта. Затова слабите ми оценки и нежеланието да ходя на училище ми се струват като проява на лоялност към татко.

Понякога в колата на път за училище баща ми се усмихва и казва на мен, брат ми и сестрите ми:

– Ще ви предложи нещо: вместо да ви водя на училище, ще ви заведа в тенисклуб „Кеймбридж“ да играете цяла сутрин. Какво ще кажете?

Знаем какъв отговор иска, затова дружно викаме:

– Урааа!

– Само не казвайте на майка си – предупреждава ни той.

Тенисклуб „Кеймбридж“ се намира източно от Главната улица и се помещава в дълга паянтова постройка с нисък покрив. Вътре има десет корта с твърда настилка, пропити с особена миризма – смесица от прах, пот, масажно масло и нещо вкиснато, сякаш с изтекъл срок на годност, но колкото и да се опитвам, не мога да установя какво. Баща ми се чувства

като у дома си в „Кеймбридж“. Той застава до собственика, господин Фонг, и двамата ни наблюдават внимателно, следят да не се разсейваме с разговори и закачки. Накрая татко изсвирва – звук, който бих разпознал навсякъде. Пъхва пръсти в устата си и изсвирва веднъж пронизително, което означава гейм, сет и мач, оставяйте ракетите и се качвайте в колата.

Сестрите и брат ми винаги приключват преди мен. Най-голямата ми сестра Рита, по-големият ми брат Фили и сестра ми Тами играят добре. Ние сме тенис семейство. Но аз, най-малкият, съм най-добър. Баща ми го повтаря на мен, на брат ми и сестрите ми, на господин Фонг. Андре е избраникът. Затова обръща най-много внимание на мен. Аз съм последната и най-голяма надежда на клана Агаси. Понякога по-голямото внимание ми е приятно, но друг път предпочитам да съм невидим, защото татко може да бъде много страховит. А има и отвратителни навици.

Например често бърка в ноздрите си с палец и показалец, приготвя се за съкрушителната болка и изтръгва снопче черни косми от носа си. Така поддържа външния си вид. В същия дух, той се бръсне, без да си слага крем или сапун. Просто прокарва самобръсначката по сухите си бузи и челюст, порязва кожата, след което оставя кръвта да се стича по лицето му, докато засъхне.

Когато е под напрежение или нещо го разсее, баща ми обикновено се взира с празен поглед напред и мърмори: „Обичам те, Маргарет“. Един ден питам майка:

– За кого говори татко? Коя е Маргарет.

Майка ми обяснява, че когато бил на моите години, баща ми се пързаял на заледено езеро и ледът се пропукал. Пропаднал в дупката и се удавил – не дишал дълго време. От водата го извадила и съживила жена на име Маргарет. Той не я познавал и повече не я виждал. Но често си спомня за нея, говори ѝ и ѝ благодари с изключително нежен тон. Татко казва, че образът на Маргарет го спохожда неочаквано. Не знае кога ще се случи, а след това остава само бегъл спомен.

Агресивен по природа, баща ми вечно се приготвя за битка. Непрекъснато се боксира с въображаем противник. В колата си държи дръжка от брадва. Винаги излиза от дома си с шепа сол и пипер във всеки джоб, в случай че го нападнат на улицата и трябва да заслепи някого. Разбира се, най-тежките битки води със самия себе си. Вратът му е хронично схванат и той постоянно го раздвижва, като се изтръсква като куче и върти рязко глава, докато вратът му не издаде звук, подобен на пукаща се пуканка. Когато дори тази процедура не помогне, прибегва до тежката боксова круша окачена на ремъци пред къщата. Качва се на стол, сваля крушата и пъха врат в ремъците. След това изритва стола настрани и увисва на шия-

та си с крака на метър от земята. Първия път, когато го видях, бях убеден, че ще се обеси, и изтичах при него, разплакан.

Щом видя уплашената ми физиономия, той кресна:

– Какво те прихвана, мамка му?

Повечето му битки обаче са с други хора и обикновено започват внезапно, в най-неочаквани моменти. Докато спи например. Той се боксира насън и често удря неволно спящата до него майка. Едно от любимите неща на баща ми е, докато кара зеления си олдсмобил дизел, да пуска касета на Лора Браниган и да пее. Но ако друг шофьор го ядоса, ако някой го засече или възнегодува, че баща ми го е засякъл, става страшно.

Един ден съм в колата с татко на път за „Кеймбридж“ и той се разкрещява на друг шофьор. Спира колата, излиза и нарежда на другия мъж също да слезе. Тъй като баща ми размахва дръжката на брадвата, човекът отказва да излезе от колата си. Баща ми разбива фаровете и стоповете и навсякъде се разхвърчават стъкла.

При друг случай баща ми протяга ръка покрай мен и насочва пистолета си към шофьор в друга кола. Пистолетът е буквално под носа ми. Аз гледам право напред и не помръдвам. Не знам какво точно е направил другият шофьор, но знам, че е равностойно на забита в мрежата топка. Усещам напрежението на пръста му върху спусъка. Тогава чувам как другият шофьор натиска газта и изчезва, след което се разнася звук, който рядко чувам – баща ми се смее. Превива се от смях. Казвам си непременно да запомня този момент до края на живота си – как баща ми се смее, докато държи пистолет под носа ми.

След като прибира пистолета в жабката и потегля, ме предупреждава:

– Не казвай на майка си.

Не мога да разбера защо ми го казва. Какво ще направи майка, ако ѝ кажа? Тя никога не му противоречи. Дали пък татко не си мисли, че това може да се промени?

През един от редките дъждовни дни във Вегас с баща ми отиваме да вземем майка от работа. Аз седя в единия край на седалката, лудувам, пея. Баща ми се престроява в лявата лента, за да направи завой. Шофьор на камион надува клаксона. Очевидно татко е забравил да даде мигач. Баща ми показва на шофьора среден пръст. Вдига ръка толкова рязко, че за малко да ме цапардоса по лицето. Тираджията изкрещява нещо. Баща ми бълва низ от псувни. Шофьорът на камиона спира и отваря вратата. Баща ми натиска спирачките и изскача навън.

Аз пропълзявам на задната седалка и гледам през задното стъкло. Завалява по-силно. Баща ми се приближава към другия шофьор. Той посяга да го удари. Татко прикляква, отбива ръката му с глава и нанася зашеме-

тяващо бърза поредица от удари, която завършва с ъперкът. Шофьорът се просва на асфалта. Убеден съм, че мъртъв. Ако не, то съвсем скоро ще умре, защото лежи по средата на пътя и някой ще го прегази. Баща ми се качва в колата и потегляме. Аз оставам на задната седалка и гледам как дъждът се сипе върху изпадналия в безсъзнание шофьор. Обръщам се и виждам как татко изпълнява боксови комбинации върху волана. Малко преди да вземем майка, той свежда очи към ръцете си, стиска и разгъва юмруци, за да провери дали кокалчетата му не са счупени. След това се обръща назад, поглежда ме право в очите, макар да ми се струва, че всъщност вижда Маргарет, и заявява:

– Не казвай на майка си.

Именно за тези случки се сещам винаги, когато ми хрумне да заявя, че не искам да играя тенис. Освен че обичам баща си и искам той да е доволен от мен, не искам да го ядосвам. Не смея. Когато татко е ядосан, се случват лоши неща. Щом той казва, че ще играя тенис и ще стана номер едно в света, то значи това е съдбата ми и мога единствено да кимна и да се подчиня. Бих посъветвал Джими Конърс и всички останали да постъпват по същия начин.

ПЪТЯТ КЪМ ПЪРВОТО МЯСТО в световната ранглиста минава над язовир „Хувър“. Почти на осем години съм, когато баща ми заявява, че освен тренировките срещу дракона в задния двор и в „Кеймбридж“ трябва да започна и участие в истински турнири срещу истински момчета от Невада, Аризона и Калифорния. Всеки уикенд цялото семейство се натоварва в колата и тръгваме или на север по шосе 95 към Рино, или на юг през Хендерсън и над язовир „Хувър“, през пустинята към Финикс, Скотсдейл или Тусон. Единственото по-неприятно от тренировка на корта е пътуване в колата с баща ми. Но това е положението. Обречен съм да прекарам детството си затворен в тези две клетки.

Печеля първите си седем турнира в категорията за деца под десет години. Баща ми не показва никакви емоции. Аз просто върша онова, което трябва. По време на обратния път минаваме над язовир „Хувър“ и аз се вирам в огромното количество вода зад високата стена. Прочитам надписа в основата на стената: *В чест на мъжете, които, вдъхновени от идеята да превърнат пустите земи в плодородни...* Фразата не ми излиза от ума. Пустите земи. Има ли по-пусто място от къщата ни в пустинята? Замислям се за гнева, насъбрал се в баща ми като река Колорадо в язовира. Въпрос на време е да се отприщи и единственото, което ти остава, е да тичаш към някое възвишение.

За мен това означава да побеждавам. Неизменно да побеждавам.

Отиваме в Сан Диего. Спортен комплекс „Морли Фийлд“. Играя с момче на име Джеф Таранго, което не е на моето ниво. Но той печели първия сет с 6:4. Стъписан съм. Уплашен. Баща ми ще ме убие. Мобилизирам се и печеля втория сет с 6:0. В началото на третия сет Таранго си изкълчва глезена. Аз започвам да пускам къси топки, за да го накарам да тича с болния крак. Но се оказва, че той само се е преструвал. Нищо му няма на глезена. Припка по корта, стига до късите топки и печели всяка точка.

Баща ми крещи от трибуните:

– Стига къси топки! Стига къси топки!

Но аз не го слушам. Имам стратегия и ще се придържам към нея.

Стигаме до тайбрек. Играе се до девет точки. Всеки печели по точка, докато стигаме до 4:4. Настъпва моментът на внезапната смърт. Една точка ще реши целия мач. Досега винаги съм печелил и не мога да си представя каква ще е реакцията на баща ми, ако загубя. Играя така, сякаш животът ми зависи от тази точка, което е вярно. Бащата на Таранго явно е като моя, защото и той играе настървено.

Нагласявам се към топката и удрям мълнииеносен бекхенд по диагонала. Не възнамерявам да е завършващ удар, но топката се изстрелва от ракетата ми много по-мощно от предвиденото. Великолепен уинър, на близо метър вътре в корта, но далеч от обхвата на Таранго. Надавам победоносен вик. Таранго, застанал по средата на корта, навежда глава и като че ли се разплаква. След това тръгва бавно към мрежата.

Но след миг спира. Изведнъж поглежда към мястото, където тупна топката. Усмихва се и заявява:

– Аут.

Аз спирам.

– Топката излезе в аут! – крещи Таранго.

В детските мачове правилата са такива. Играчите са и съдии на линията. Те казват дали топката е добра, или аут и няма възможност за обжалване. Таранго е решил, че е по-добре да излъже, вместо да загуби, и знае, че никой не може да му попречи. Той вдига победоносно ръце.

Сега аз се разплаквам.

На трибуните настава пълен хаос, родители спорят, крещят, за малко да се стигне до бой. Не е честно, не е правилно, но това е положението. Таранго е победител. Аз отказвам да му стисна ръка и хуквам тичешком към Балбоа Парк. Връщам се след половин час, след като съм се наплакал на воля, а баща ми е бесен. Не защото избягах, а тъй като не направих каквото ми каза по време на мача.

– Защо не ме послуша? Защо продължи с късите топки?

За разлика от друг път, не ме е страх от татко. Колкото и да ми е ядосан той, аз съм още по-ядосан. Бесен съм на Таранго, на Бог, на себе си. Макар да знам, че Таранго излъга, изобщо не биваше да му давам тази възможност. Не биваше да допускам мачът да се реши от една точка. Но тъй като го направих, сега ще имам загуба в статистиката си – завинаги. Нищо не може да промени това. Мисълта е непоносима, но трябва да я приема: не съм непобедим. Несъвършен съм. Милион топки, ударени срещу дракона – и за какво?

От години слушам татко да изброява недостатъците ми, но тази загуба ме кара да повярвам на всяка негова дума. Попил съм всичко от баща си – нетърпението, перфекционизма, гнева му – и си повтарям думите му, докато гласът му в главата ми се слее с моя глас. Вече няма нужда баща ми да ме измъчва. От днес нататък мога да го правя сам.